

Charlotte Wood
A gyerekek

Fordította
Morcsányi Júlia

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Charlotte Wood: *The Children*,
Allen & Unwin, 2007

This project has been assisted by the Australian
Government through the Australia Council, its arts
funding and advisory body.

A fordítást az ausztrál kormány művészetfinanszírozó és
tanácsadó testülete, az Australia Council támogatta.

Copyright © 2007 by Charlotte Wood
Hungarian translation © Morcsányi Júlia, 2023

2006. február

Geoff – *csatt* – nekicsapja a létrát a ház oldalának, és jókorát tapos a legalsó fokra, hogy a létra lábai stabilabban belefúródjanak a virágágyás földjébe. Aztán kezébe veszi a nejlonszatyrot, benne az újságpapírba csomagolt tetőcserepekkel, és mászni kezd; minden mozdulatnál érzi a karjára akasztott szatyor súlyát.

A cserepeket a Macquarie barkácsáruházban vásárolta ma reggel. Ahogy szombatonként általában, állt a sorban a hangárnyi épületben, kezében azzal az egy-két dologgal, ami az épp aktuális hétvégi, ház körüli javításokhoz szükséges – egy csomag tiplivel, néhány kerítéscölöppel. Ma reggel, miután a cserepeket megvette, kilépett a parkoló vakító fényébe. A zacskó cserepet betette a Falcon csomagtartójába, aztán átsétált a parkolón a diszkontszupermarketbe, közben előhalászta a zsebéből a Margaret nagy hurkos, kék betűivel írt bevásárlólistát. Korán volt, a parkolóban mégis nagy volt a forgalom, mindenütt lassú autók, az aszfalton zörögtek a bevásárlókocsik. Rundle lassacskán megkezdte szombati életét.

Geoff Margaret nagy kiszerezésű lisztjét magához öelve lépett ki a homályos kis árkádsorról. Ahogy újból lehajolt kinyitni a csomagtartót, a zsákot áttette a csípőjére – és hirtelen döbbenetes felismerés támad benne: a zsák puha tömege teljesen megegyezett egy alvó kisbaba súlyával. Nagyon meglepte, mennyire

erős, szinte tapintható ez az emlék. Több mint harminc éve nem tartott a kezében kisbabát.

Most, ahogy felfelé mászik a létrán, ismét kelleme-
sen meglepődik azon, milyen rejtélyes, bonyolult mó-
don is működik az emberi agy. Egy nagy csomó apró,
színes, hajszálvastagságú drótnak képze-
li. Ahogy mászik fölfelé, a zacskó előrecsúszik, a füle Geoff alkar-
jának bőrébe vág; ő megrántja a vállát, hogy lejjebb
igazítsa. Közel a létra tetejéhez megtámaszkodik, csí-
pőjét az utolsó néhány fokhoz nyomja, és vigyázva,
hogy a cserepek valahogy ki ne csusszanhassanak,
óvatosan beemeli a zacskót az ereszcatornába.

Geoff tudja jól, hogy az agy nem úgy néz ki, mint
egy drótcsomó, de ettől függetlenül tetszik neki ez a
kép: ahogy a kusza kupac mélyén egy régi, rozsdás
vezeték hirtelen útnak indítja egy emlék forró, fehér
szikráját.

Fellépdél az utolsó pár fokon, és görnyedten, elő-
redőlvé átkúszik a tetőre. Nagyon is tisztában van a
saját öregedő testével, melynek már minden egyes
mozdulatát különféle döntések kell megelőzzék.
Megtámaszkodik egy pillanatra, négykézláb áll a lej-
tős, cserepes felületen. Rápillant szomszédai élénk te-
tőire, a piros és narancs cserepek freskójára, a tele-
fonvezetékekre, tévéantennákra, az égre. Collinsék
antennáján egy mejnó gubbaszt, egy pillanatig szigo-
rúan néz sötét, sárga keretes szemével, aztán elröp-
pen. Az antenna megremeg, a repülés visszhangja-
ként.

Geoff egy kissé feljebb mászik a tetőn, aztán, mi-
kor már biztonságosan megteheti, megfordul, hogy a
ferde cserepekre üljön; csontos térdeit szétveti, köz-
tük lógatja a kezét. Innen messze, a városon túlra is

ellát, a lapos síkságra, amelyre csíkokat fest a folyó, a dombok és a látóhatár. Aztán közelebbre figyel, a folyót szegélyező fák ritkás csoportjaira, még közelebbre, a Fitzroy utcai tűzoltóállomás tetejének fémesen ragyogó lapjára, aztán a sajátjától néhány háznyira, majd a szomszéd Collinsékhoz, végül a saját hátsó kertjére. A kert innen tágasnak látszik, s ettől hirtelen ismeretlennek érzi a helyet, ahol több mint harmincöt éve él. Lebámul a garázsa tetejére, a barbecue-ra, a pergolára. Ez a pillanat lesúrol a tárgyairól minden megszokottat, ismerőset, és Geoffot előnti valami könnyed, fura érzés, hogy talán még van mit felfedeznie odalenn, a kertjében, az életében.

A közelben, az ereszcsonornában meglát egy foltos, öreg teniszlabdát. *Bzzz*, villan fel ismét az emlékezete, valami a gyerekekről, valami egy oly sok évvel ezelőtt karjában tartott kisbaba súlyáról.

Mikor egy pillanattal később lezuhan, egy madár színtelen szárnycsapásait látja, és a száguldó, megbillent eget.

Margaret pipiskedve keres valamit a konyhaszekrény hátuljában; egy zöld fedelű pirospaprikás üveg felé nyújtja a kezét, amely több társa között álldogál egy kék műanyag jégkrémesdobozban, amikor a zajt meghallja. Valami hirtelen és súlyosan a tetőnek csapódik a feje fölött. Ott áll a konyhában, a mennyezetet nézi, közben a markában szorongatja a henger alakú kis fűszeresüveget. Csak bámul fölfelé, fülel, hall-e még valamit.

Cathy előhalássza a táskájából a csörgő mobilt, közben szabad kezével taszít egyet a szupermarket meg-

rekedt futószalagján lévő holmijain. Rápillant a kijelzőre, és a füléhez tartja a telefont.

– Szia, Anyu! – szól bele.

– Jaj, Cathy – mondja az anyja, aki mintha meg lenne lepve. Ez nem a szokásos, üzenetátadásos telefonos hangja, hanem valahogy magas, döbönt.

A pénztárolány megnyomja a futószalag gombját, és a vásárolt holmik maradéka rándul egyet, aztán elindul előre. A lány egy halványzöld zacskóba dob egy csomag zsebkendőt és egy fogkrémet, aztán leakasztja, átteszi a többi teli zacskó mellé, és vár. Cathy éhes. Vet egy pillantást a mögötte húzódó sorra, és azon töpreng, vajon visszaroanhat-e még egypár banánért. De sokan várokoznak; a mögötte álló férfi már így is dühödten bámulja őt.

– Véletlenül hívtál? – kérdezi homlokát ráncolva Cathy, közben a válla és a füle közé szorítja a telefont, előveszi a pénztárcáját, és egy ötvendollárost nyújt a lánynak.

Aztán megszólal az anyja hitetlenkedő hangja:

– Apu lezuhant.

**MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.**

www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., 2023-ban
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Felelős szerkesztő Turi Tímea
Kézirat-előkészítő Balogh Emerencia
Korrektor Tomka Eszter
Műszaki vezető Takács Klári
A borítót Árvai Judit tervezte
Kiadványszám 9259
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 4260 1